

ръкописни Български паметници, които сѣ найдени до сега отъ 11-тии и 12-тии вѣкъ. Отъ тѣхъ ные тукъ ще споменемъ тѣй называемый *Болонски псалтирь*, който сега се намира въ Болонскіи Университетъ. Писанъ е този псалтирь отъ двама писци, Іосифа и Тихота, и писанъ е „въ Охридѣ градѣ въ селѣ рекомѣмъ Равнѣ при цари Ясени Българьскымъ“¹⁶⁾. Като знаемъ, че Асѣнь, при кого-то Българе-тѣ се освободихъ отъ Византія, царува отъ 1186—1196, и като знаемъ още, че той отне Охрида отъ Византіи-тѣ токо слѣдъ 1192 год., то по това може да се сѣди, че Болонскіи псалтирь трѣбва да е написанъ слѣдъ година или слѣдъ-двѣ-послѣ освобожденіе-то на Охрида. А ако прѣди това врѣме да бѣше совсѣмъ погинѣла тамъ Българска-та писменность и Българско-то писмо, то не бѣше възможно въ такова малко врѣме да ся възроди и усъвършенствова до такава стѣпень, както е въ този изящно написанъ паметникъ.

ГЛАВА ШЕСТА.

Сношенія-ша на царь Иоаннъ I съ папа Иннокентіи III; унія-ша, за която се работѣше чрѣзъ шѣзи сношенія. Търновскіи съборъ прошивъ богумили-шѣ въ 1210 год.

Въ 1186 Българе-тѣ въ собственна Българія ся вдигнахъ всички-тѣ като единъ човѣкъ, както казва единъ Нѣмски историкъ, и подъ ръководство-то на два брата, Асѣня и Петра, въ тригодини освободихъ Българска-та земля между Балканъ-тѣ и Дунава. Византіи-ци-тѣ напраздно се мѣчихъ да усмирятъ възстанѣли-

¹⁶⁾ Виж. Древніе Славянскіе памятники Юсоваго письма И. И. Срезневскаго С. II. 1868 126 и слѣд.